

prism

เสียงกระซิบจากความมืด

暗闇の囁き

อายาสึจิ ยูกิโตะ

เขียน

จวีวงศ์ อัครเสนา

แปล

“ในห้องของเด็กทั้งสองจึงมีแค่หนังสือที่ผู้เป็นพ่อพิจารณาแล้วว่า
ไม่ส่งผลเสียต่อการศึกษา
เช่นพวกหนังสือภาพ หนังสือนิทาน และหนังสือชุดวรรณกรรมเยาวชน
จากทั่วโลกเท่านั้น”
-อายาสึจิ ยูกิโตะ

แปลโดย อรุณพงศ์ สวัสดิ์

คำนำสำนักพิมพ์

เคยไหม เป็นคนเดียวที่ได้ยินเสียงแปลกๆ แต่พอหันไปกลับไม่มีใคร
เสียงกระซิบจากความมืด เป็นเรื่องราวของทาคุยะ ชายหนุ่มที่เดินทาง
มายังบ้านพักตากอากาศของคุณลุงเพื่อเตรียมเขียนวิทยานิพนธ์ เขาบังเอิญ
ได้พบเด็กชายสองพี่น้องซึ่งมีใบหน้าดงามชวนตะลึง แต่ยิ่งได้สัมผัสเท่าไร
เขาก็กลับพบว่ามันบางอย่างผิดปกติ อีกทั้งการตายปริศนาที่เกิดขึ้นรอบตัว
สองพี่น้องช้าแล้วช้าเล่าก็ดูเหมือนจะมีเบื้องหลังซับซ้อนกว่าที่คิด ในขณะที่
ทาคุยะกำลังค้นหาคำตอบของเรื่องราวเหล่านั้น เสียงกระซิบในความทรงจำ
จากอดีตอันไกลโพ้นก็ดังขึ้นในหัวของเขาเป็นระยะ...และเมื่อเสียงกระซิบ
มาเยือน เขามืดของคดีฆาตกรรมโหดเหี้ยมก็เริ่มเผยตัว

กลับมาอีกครั้งกับนิยายเล่มที่สองของชุด “กระซิบ” ผลงานจาก
ปลายปากกาของอายาสิทธิ์ ยูกิโตะ นักเขียนมากฝีมือที่จะพาเราดำดิ่งไปกับ
เรื่องราวของความทรงจำอันพร่าเลือน พร้อมกับความลับต่างๆ ที่ค่อยๆ เผย
ออกมา

prism

คำนำผู้แปล

ช่วงที่เริ่มแปลผลงานของอายาสิจิ ยูกิโตะ ผู้แปลมักจะพูดเกี่ยวกับปมปริศนาที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อนในแต่ละช่วงตอนที่แปลอยู่ ให้คนใกล้ชิดฟังด้วยความตื่นเต้นระทึกใจ แต่ยิ่งแปลหลายเล่มเข้าก็ยิ่งพูดถึงน้อยลง เพราะเกรงว่าจะเปลืองตัวเผยแพร่นัยสำคัญของเส้นเรื่อง ทำให้ใครๆ เดาตอนจบได้ก่อน ซึ่งจะทำให้เสียอรรถรสในการอ่าน

แล้วก็ต้องเลิกคุยไปเลยเมื่อมีโอกาสได้แปลผลงานชุด “กระซิบ” เพราะอายาสิจิ ยูกิโตะ วางโครงสร้างของเนื้อเรื่องเอาไว้อย่างแยบยลทั้งแนวคิด การจัดวางบรรทัด และย่อหน้า ซ่อนปมปริศนาเอาไว้ในแทบจะทุกตัวอักษรก็ว่าได้ ขนาดที่ว่าขึ้นพลั้งเผลอไปสะกิดอะไรเข้าสักคำเป็นต้องหมดสนุกแน่

จึงขอเกริ่นเอาไว้เพียงเท่านี้โดยไม่เข้าไปแตะต้องเนื้อเรื่อง และสำหรับนักอ่านแนวอ่านตอนจบก่อน ช่วยละเว้นเรื่องนี้สักเล่มหนึ่ง แล้วจะรู้ว่าทำไมถึงต้องเตือน

ฉวีวงศ์ อัครวเสนา

สารบัญ

บทหน้า		1
บทที่หนึ่ง	เสียงกระซิบเชิญชวนในความมืด	4
บทที่สอง	ในป่าทึบที่เราพบกัน	12
บทที่สาม	หยอกเล่น	29
บทที่สี่	เสียงกระซิบในเงามืด	56
บทที่ห้า	รอยมรณะ	80
บทที่หก	ปมปริศนาบนหน้าผา	105
บทที่เจ็ด	วังวนสยองขวัญ	143
บทที่แปด	ห้องที่เยียบเย็น	165
บทที่เก้า	คำภาวนาเมื่อรุ่งสาง	188
บทส่งท้าย		240

บทนำ

เด็กหนุ่ม ยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น

ภาพตรงหน้าดูสยดสยองจนแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง
ร่างที่นอนคว่ำเหยียดยาวอยู่บนพื้นดินแทบเท้าของเขาคือเทราดะ
(...เทราดะคุง)

เลือดที่เพื่อนใส่อยู่ขาดเป็นแนวยาวขึ้นมาตามสันหลัง เผยให้เห็น
เนื้อหนังซากเลือดสดๆ สีแดงจัด มือขวากางออกเต็มที่และหยุดนิ่งอยู่ใน
ท่าตะกายพื้นดิน แขนซ้ายที่ขาดตรงข้อศอกตกอยู่ข้างๆ เลือดสดๆ พรั่ง
ออกมาจากปากแผลไม่หยุด

ใครอีกคนล้มอยู่ใต้ต้นไม้ตรงนั้นในสภาพท้องทะเลเหวอะหะ ใส่ตะลัก
ออกมากองอยู่นอกตัว ทาเคเบะเหรอ (...ทาเคเบะคุง)

แล้วนั้น เฮ้ย...ยามาซากิด้วย (ยามาซากิคุง) เพื่อนอีกคนล้มคว่ำอยู่
ในพงหญ้าทางโน้น ร่างอาบด้วยเลือดสดๆ สีแดงจัดเช่นเดียวกับสองคนนั้น
และ...

เด็กหนุ่มเดินเข้าไปข้างหน้าทั้งที่ตายังเบิกโพลงด้วยความตื่นตระหนก
ทุกศพถูกตัดคอ ศีรษะกระเด็นไปตกอยู่ไม่ไกลจากร่าง ทั้งศพให้
อยู่ในสภาพที่น่าอนาถ

ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ล่ะ

เกิดอะไรขึ้น

พวกเขาสี่คนเดินหลงออกมาจากกลุ่มเพื่อน

เขาเดินทวนวนอยู่ในภูเขามากกว่าสี่ชั่วโมงโดยไม่มีทั้งแผนที่และเข็มทิศ
พยายามมองหาป้ายบอกทางแต่ก็ไม่เห็น อีกทั้งทางก็แคบลงเรื่อยๆ พร้อม
กับที่ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ล่มต่ำลงทุกที ทุกคนเริ่มสิ้นหวัง

เมื่อราวครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา ระหว่างเดินมาตามทางนี้ เขาก้าวพลาด ตกจากหน้าผา ลื่นไถลดิ่งลงไปตามทางลาดชันและติดอยู่กับกิ่งของต้นไม้แห้งๆ ที่ยื่นต้นตายอยู่ แม้ว่าเขาจะถลอกปอกเปิกไปทั้งตัว แต่โชคยังดีที่ไม่ได้รับบาดเจ็บสาหัส

เขาได้ยินเสียงเรียกชื่อตนดังมาจากบนหน้าผา แต่ยังไม่ทันจะนึกสงสัยอะไร เสียงนั้นก็เปลี่ยนเป็นเสียงกรีดร้อง ก่อนจะเงียบหายไป

เขารีบไต่หน้าผากลับขึ้นไปอย่างไม่คิดชีวิต และเผชิญกับภาพที่น่าอนาถราวกับอยู่ในนรกอเวจี

นี่มันอะไรกัน เพียงชั่วเวลาสั้นๆ อะไรทำให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนทั้งสามของเขาต้องตกอยู่ใน**สภาพเช่นนี้** เพื่อนๆ ถูกสัตว์ป่าดุร้ายจู่โจมหรือว่ามีมาตการกระหายเลือดซ่อนตัวอยู่กันแน่

ยังไม่ทันจะเริ่มคิดอะไร จิตของเขาก็ตกวบลงสู่ความว่างเปล่า ความตื่นตระหนกสุดขีดทำให้ประสาทรับรู้สึกของเขาหยุดทำงาน ไม่มีแม้แต่ความกลัวหรือความหวั่นใจที่ควรจะมีอยู่ในสามัญสำนึก

เขาเดินชนเข้าไปที่พุ่มไม้

ยามาซากิคุง

เขาเป็นคนเก็บตัวและไม่ค่อยสูงลิ้งกับใคร ยามาซากิคุงเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวในห้องเรียนที่ชวนเขาคุยด้วยความปรารถนาดีอยู่เสมอ และพยายามหาทางเข้ามาในโลกที่เขาขังตัวเองเอาไว้ เขาจึงรักเพื่อนคนนี้

ยามาซากิคุง

เขาเก็บศีรษะของเพื่อนขึ้นมา เกือบแถมลงบนใบหน้า โชกเลือดและหลังน้ำตาออกมาเล็กน้อย

*

เด็กหนุ่มเดินไปข้างหน้าโดยไม่รู้ว่ากำลังเดินอยู่ที่ไหนและระหกระเหินไปอย่างไร เขาเคืองคิ้วอยู่กลางป่าในสภาพที่เกือบไร้สติสัมผัสญะมาตตลอดสองวันเต็มๆ

การที่เขาเดินมาถึงริมทะเลสาบได้ในวันนี้ถือเป็นปาฏิหาริย์
ทะเลสาบเล็ก ๆ ในความทรงจำ...กลิ่นของป่าที่ล้อมรอบทะเลสาบ
เขาเดินมาถึงหน้าคฤหาสน์สีขาว

สามีภรรยาที่เป็นคนรับใช้วิ่งหน้าตื่นออกมาจากคฤหาสน์ด้วยความ
ตกใจ แล้วก็ต้องเปลี่ยนเป็นความหวาดกลัวสุดขีดเมื่อเห็นศีรษะของมนุษย์
ที่เริ่มเน่าเหม็นในเบ้าที่เขาสะพายหลังมา

จิตของเขาว่างเปล่าอยู่อย่างนั้น

อธิบายอะไรไม่ได้

และโต้เถียงอะไรไม่ได้ด้วย

ไม่ได้เลย...

เมื่อคนรับใช้เข้าไปบอก พ่อก็รีบวิ่งออกมาดู ก่อนมองเขาด้วยสายตา
ที่เต็มไปด้วยความชิงชังและหวาดกลัว

*

วันหนึ่งในฤดูร้อนปีนั้นเอง

เด็กหนุ่มถูกจำกัดอิสรภาพอยู่ในห้องใต้หลังคาที่ถูกล็อกกุญแจของ
คฤหาสน์

บทที่หนึ่ง

เสียงกระซิบเชิงชวนในความมืด

...อัจฉริย อัจฉริยไหม

...อ้อ มียะเธอ

ใช่ รุ้ไหม วันนี้คุณครูถามถึงอัจฉริยด้วยละ

...

มาโดะก็เป็นห่วง ผมเองก็เป็นห่วงนะ บางทีคุณครู...

นายบอกคุณครูเธอ

เปล่า มันเป็นเรื่องลับนี้ พวกเราไม่บอกอยู่แล้ว

ก็ใช่นะสิ มันเป็นเรื่องลับ จะให้ใครรู้อะไรได้

เข้าใจแล้ว แต่ว่า...

อะไรเธอ

แต่ เราจะไปไหนกัน...

...

นี่...อัจฉริย เราจะทำยังไงกันดี ต้องไปที่ไหน...

...

1

มันเป็นโบสถ์เล็กๆ ที่เก่าแก่

ผนังไม้สีน้ำตาลอมเทา หน้าต่างกรอบไม้สีขาวขมุกขมอม มีไม้กางเขนอันยาวอยู่บนหลังคา มุงกระเบื้องสีน้ำตาลแดง มีเพียงประตูทางเข้าบานคู่สีน้ำตาลใหญ่เท่านั้นที่ยังคงความเคร่งขรึมเอาไว้บ้าง

(ในนี้แหละ)

อาชาคุระ คาโอรุ หยุดอยู่กับที่ พลงยกมือข้างหนึ่งขึ้นจับผมยาว
สลวยที่ปลิวไปตามแรงลม

วันในฤดูใบไม้ผลิเริ่มยาวนานขึ้น แต่นี่ก็พลบค่ำแล้ว เงายาว ๆ
ที่ทอดจากปลายเท้าไปบนพื้นดินกำลังละลายหายเข้าไปในความมืด

ยามโพล้เพล้...เมื่อแสงสว่างกับความมืด ความจริงกับความฝัน
มาบรรจบกัน

(...ทำยังงี้ดีล่ะ)

ความกลัววาบขึ้นมาจับใจ ทั้งที่เมื่อครู่ก่อนยังไม่รู้สึกสักริด

คาโอรุหยุดชะงักและมองไปรอบ ๆ อย่างหวาดหวั่น

แมกไม้ในป่าไหวกิ่งใบชูเข้าไปตามสายลมเย็นเยียบ หิมะที่ยังไม่ละลาย
ตกค้างอยู่ตรงนั้นตรงนี้เป็นหย่อม ๆ ทางเล็ก ๆ ที่เพิ่งเดินผ่านมามืดครึ้ม
ราวกับเป็นทางที่ทอดไปต่างมิติ

เธอมองไปยังสิ่งปลูกสร้างตรงหน้าอีกครั้ง

โบสถ์สีขาวตั้งอยู่บนลานกลางป่าห้อมล้อมด้วยหมู่ไม้หนาทึบ ด้านหลัง
เป็นเนินเขาสูงชัน รูปลักษณะภายนอกไม่มีอะไรที่จะทำให้รู้สึกถึงความ
ศักดิ์สิทธิ์สมกับคำว่าโบสถ์เลยสักนิด ถ้าไม่มีไม้กางเขนอยู่บนหลังคา
ก็คงคิดว่าเป็นแค่กระท่อมหลังหนึ่งที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวกลางป่า

เธอรู้ว่ามิโบสถ์อยู่ตรงนี้เพราะได้ยินคนในบ้านพูดกัน ใคร ๆ ต่าง
ก็เตือนว่าอันตราย อย่าเข้าไปใกล้ และบอกว่าโบสถ์ถูกทิ้งเอาไว้โดยไม่ได้
ใช้งานมานานมากแล้ว ตอนเกิดเหตุหน้าผาถล่มเมื่อหลายปีก่อน ตัวโบสถ์
ส่วนหนึ่งถูกฝังอยู่ในกองดินทรายและไม่มีการดูแลซ่อมแซม

(เด็กนั้นอยู่ในนี้หรือ)

แต่ -

กระดานแผ่นยาวหลายแผ่นถูกตอกตรึงไว้บนประตูทางเข้าอย่าง
แน่นหนา แทนคำว่าห้ามเข้าอย่างชัดเจน หน้าต่างก็อยู่ในสภาพเดียวกัน
เป็นการปิดกั้นอย่างสมบูรณ์แบบทุกช่องทาง

ถึงเธอจะไล่ตามมา ทว่าไม่ใช่ในระยะประชิด เธอแค่เห็น**เด็กนั้น**
แวบเข้าไปในป่าพอดีก็เลยตามมาบนทางเดียวกันจนถึงโบสถ์หลังนี้เท่านั้นเอง

เด็กนั้น อาจเดินเลยตรงนี้เข้าไปในป่าลึกก็ได้ แต่...

(ไม่ใช่...)

คาโอรุปฏิเสธความเป็นไปได้ในทันทีด้วยสัญชาตญาณ

เด็กนั้นเข้าไปในโบสถ์และอยู่ในนั้นแน่นอน

เธอวาดตามองไปรอบ ๆ อีกครั้ง

ความกลัวยังไม่จางไปจากใจ และยิ่งนึกถึงคำเตือนที่ว่าไม่ให้เข้าไปใกล้โบสถ์ขึ้นมามากยิ่งไม่กล้า แต่สิ่งที่ทำให้เธอสลดความปลื้มนั้นออกไปได้คือลมหนาวที่พัดกระโชกขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทำให้ยอดไม้ในป่าโยนตัวเสียดสีกันส่งเสียงดังซู่ซ่ามากกว่าเดิม

ประตูทางเข้าถูกตรึงไว้อย่างแน่นหนาเกินกว่าจะคิดหาทางเปิดเข้าไปได้ หน้าต่างทั้งสองข้างก็เช่นกัน

เธอเดินไปยังหน้าต่างบานหนึ่งและสอดสายสายตาผ่านช่องกระดานที่ถูกตอกตะปูปิดเอาไว้ แต่กลับพบว่าเบื้องหลังกระจกหน้าต่างที่สกปรกเต็มทีนั้นมีเพียงความมืดสนิท

(จะต้องมีทางเข้าอยู่ตรงไหนสักแห่ง)

บนพวงห้อยต่าง ๆ รอบโบสถ์มีร่องรอยของการถูกเหยียบย่ำ ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีคนบุกเข้าไป หมายความว่าตรงนี้อาจเป็นที่เล่นลับ ๆ ของ **เด็กนั้น... ไม่ใช่สิ ของเด็กพวกนั้นก็ได้**

จะต้องมีทางเข้าอยู่ตรงไหนสักแห่ง

ใช่แล้ว... อ้อมไปดูด้านหลังดีกว่า

ผีเสื้อของเธอเฝ้ายามริบหรี่โดยไม่รู้ตัวขณะเดินอ้อมโบสถ์ไปทางขวามือ หน้าต่างหลายบานที่เรียงรายอยู่บนผนังด้านนี้ถูกตรึงด้วยแผ่นไม้ตอกตะปูทั้งหมด ขณะเดียวกันเมื่อมองลึกเข้าไปทางด้านหลังของสิ่งปลูกสร้างนั้น เธอก็ได้ประจักษ์กับสายตาตัวเองว่าคำเตือนของคนที่บ้านว่าที่อันตรายนั้นไม่เกินไปเลยจริงๆ

ภัยพิบัติติดลบ่มเมื่อนานมาแล้วได้ทิ้งร่องรอยความเสียหายเอาไว้ชัดเจน

แต่แทนที่ภาพนั้นจะชวนหดหู่ มันกลับดูประหลาด ราวกับว่าครึ่งหนึ่ง

ของโบสถ์ได้ถูกหอยทากตัวมหึมาที่มีเปลือกเป็นดินทรายกองสูงเขมือบเข้าไปแล้ว

คาโอริหยุดยืนตัวแข็งทื่อพลางคิด

ตรงนี้อันตรายที่สุด และคงไม่แปลกอะไรหากโบสถ์ทั้งหลังจะถล่มลงมาต่อหน้าต่อตา

กลับดีกว่าไหม

ความมืดสลับรอบตัวกลายเป็นความมืดมิดในช่วงเวลาไม่กี่นาที

กลับเถอะ เด็กคนนั้นจะเข้าไปทำอะไรในโบสถ์ที่จะพังมพังแหล่นี้อีกข้างอะไร ไม่ใช่เรื่องที่เรจะต้องไปวิตกกังวลด้วยสักหน่อย

คาโอริล้มเลิกความคิดที่จะหาทางเข้าไปในโบสถ์ แต่ทันใดนั้นเองพอจะหันหลังกลับ เธอก็เลื้อยไปเห็นรอยแยกเป็นโพรงอยู่ที่ผนังโบสถ์

โพรงนั้นอยู่ตรงรอยต่อระหว่างส่วนที่จมอยู่ในกองดินทรายกับส่วนที่รอดมาได้ ไต้ผนังไม้สีน้ำตาลอมเทา มีรอยแตกสีเข้มกว่าผนังปรากฏให้เห็น

(อ๊ะ...)

คาโอรินึกเกลียดความเป็นคนอยากรู้อยากเห็นอย่างหาตัวจับได้ยากของตนขึ้นมา

(เข้าไปทางนี้ เข้าไปทางโพรงนี้นะเธอ)

เธอล้มเลิกความคิดที่จะหันหลังกลับทันที ยังมีเวลาก่อนที่ดวงอาทิตย์จะลับฟ้า...เอาเถอะน่า

2

โพรงนั้นแคบจนผู้ใหญ่อายุต้องเบียดตัวอย่างยากลำบากกว่าจะผ่านเข้าไปได้

ดูไม่ออกว่ามันเกิดจากไม้ที่ผุตามธรรมชาติหรือว่ามีใครจงใจทำเอาไว้

คาโอริก็มัวลงและมุดเข้าไปในโพรงนั้นด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูกจะว่าด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างเดี๋ยวกังไม่ได้ เพราะเธอรูสึกเหมือนถูกตึงดูตด้วยอะไรบางอย่างที่ไม่อาจขัดขึ้น

...ภายในโบสถ์มืดสนิท

หลังจากมุดโพรงเข้ามายืนอยู่ด้านใน ความรู้สึกแรกที่ได้สัมผัสคือ ความอบอุ่นที่อัดแน่นอยู่ในความมืด

ผิวกายเหนียวเหนอะเมื่อกระทบกับอากาศเย็นชื้นและเหม็นอับ

เหมือนไม่ได้อยู่ในอาคาร แต่อยู่ในถ้ำลึกที่โหล่งลักแห่ง

เธอทอดตัวเองโดยเอามือไขว่กันแล้วจับบ่าไว้แน่นพร้อมกับเงยหูฟัง หลังจากยืนนิ่งครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงน้ำหยดอยู่ตรงไหนสักแห่งท่ามกลาง ความเงียบสงัดที่ทำให้จิตอึดจนแทบหายใจไม่ออก

(เด็กนั้นล่ะ...)

สายตาของเธอชินกับความมืดขึ้นตามลำดับ ลำแสงสลัวที่ลอดเข้ามาทางช่องหน้าต่างที่ถูกตีแผ่นไม้ปิดเอาไว้พอจะช่วยให้เห็นสภาพภายในโบสถ์ได้บ้าง

โต๊ะและเก้าอี้วางซ้อนกันบนพื้นระหว่างจุดที่คาโอรียืนและตรงกลางโบสถ์ ซ้ายมือเห็นอนุสาวรีย์ทางเข้ามีกระจกสเตนกลาสฝุ่นจับขมุกขมอมจนแทบไม่เห็นสีเดิมประดับอยู่ ลึกเข้าไปทางขวามือคือกองดินถล่มที่ทะลุผนังเข้ามาและพังหลังคาบางส่วน กองดินทรายทับถมเป็นเงาดำทะมึนอยู่ตรงนั้น

(อยู่ที่ไหนเธอ)

เธอกวาดตาไปในความมืด แม้จะมองไม่เห็นทุกซอกทุกมุม แต่ก็ไม่รู้สิว่ามีใครอยู่ในนั้นเลย

หรือว่าจะไม่ได้เข้ามาในนี้ หรือเห็นว่าเราเข้ามาเลยซ่อนตัวอยู่

“อยู่ในนี้ใช่ไหม”

เธอร้องถามออกไปเบาๆ แต่คงเพราะเพดานสูง เสียงจึงดังก้องจนแม้แต่ตัวเองก็ยังตกใจ

“ใช่ไหม ออกมาเถอะ ฉันไม่ดูหรอก”

มีเสียงดังแก๊ก...เบาจนแทบไม่ได้ยิน

(ตรงไหนล่ะ)

“อยู่ที่ไหนเธอ”

ไม่มีคำตอบ แต่เสียงเมื่อกี้ล่ะ

คาโอรีย่อยๆ เดินอ้อมกองโต๊ะเก้าอี้ไปตรงกลางโบสถ์

ได้ยินเสียงน้ำหยดเป็นระยะดังมาจากทิศเดียวกับเสียงเมื่อครู่ -
จากกองดินทรายที่อยู่ลึกเข้าไป

“ออกมาเถอะนะ”

เธอเน้นเสียงให้จริงจังขึ้นอีกนิด

“ไม่เห็นต้องแอบเลย”

เสียงพื้นไม้ลั่นเอี้ยดอัดขณะก้าวเดินฟังดูน่าขนลุก คงเพราะดินทราย
กล่อมพื้นห้องจึงเอียงลาดไปทางนั้น ไม่นาน...

คาโอริก็เห็นเงาสีขาวพราว้มของใครคนหนึ่งนั่งกอดเขาตะคุ่มอยู่ใน
ความมืด

(นั่นไง)

(อยู่ตรงนั่นเอง)

“ทำอะไรอยู่เธอ”

เธอถามพลางก้าวเท้าไปหา

ไปนั่งทำอะไรอยู่ตรงนั้นกันนะ กลัวเราเธอ หรือว่าจะบาดเจ็บ
ไม่ใช่...

ตรงนั้นมีมืดมาก คาโอริจึงดูไม่ออกว่าร่างนั้นอยู่ในสภาพใด แต่แล้ว
เธอก็นึกขึ้นได้ว่ามีไฟแช็กอยู่ในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต

“ไปทำอะไรอยู่ตรงนั้น”

เปลวไฟสว่างวาบขึ้นทันทีที่จุดไฟแช็กพร้อมกับเสียงเท้าของเธอ
ที่กำลังเหยียบย่างไปบนพื้นเปียกแฉะ

“ว่าไงล่ะ เป็นอะไรหรือเปล่า”

แสงจากเปลวไฟที่ไหววูบวาบขจัดความมืดตรงนั้นออกไปได้เพียง
เล็กน้อย จากนั้น...

“อย่า”

ร่างนั้นร้องเสียงแหลมออกมาทันที

“อย่านะ”

แต่...ในจังหวะที่แสงไฟลั่นไหวอีกครั้งนั่นเอง เธอก็เห็นร่างของเด็กชาย
ที่กำลังนั่งคุ้ยคุ้ยอยู่เต็มตา

คาโอริสิ้นสะท้านไปทั้งตัวด้วยความหวาดกลัวสุดขีด

เธอเหวี่ยงไฟแช็กที่ใช้มือป้องเปลวเพลิงอยู่นั้นไปทางหนึ่ง พร้อมกับวิ่งไปยังทางออก แม้อยากกรีดร้องแต่ลำคอกลับตีบตันจนไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้

เท้าของเธอสะดุดพื้นห้องที่ยูบยวบจนศีรษะเกือบกระเด้งมาหลายครั้ง แต่ก็ยังดีที่ตั้งหลักได้ทัน และเมื่อกลับมาถึงโพรง เธอก็พุ่งตัวเข้าไปโดยไม่กลัวว่าเสื้อผ้าจะเประอะเปื้อน

เสียงฝีเท้าดังแฉะๆ ไล่หลังมาในความมืด

(ตามมาเธอ...)

พอลอดโพรงออกมาพ้นตัวอาคาร คาโอริก็ถูกรอรับด้วยความกลัวสุดขีด เธอรีบวิ่งสุดฝีเท้าไปทางป่าทึบโดยไม่มีเวลาที่จะตั้งสติคิดใดๆ

เมื่อใกล้ถึงชายป่า เธอเหลียวกลับไปมองและเห็นเงาดำของร่างเล็กๆ กำลังมุดลอดโพรงใต้ผืนโบสถ์ออกมา

(เด็กนั้นตามเธอมา)

เส้นทางเล็กๆ ที่ทอดลึกเข้าไปในป่ามืดมิดยิ่งกว่าตอนแรกหลายเท่า

คาโอริวิ่งหนีไปในป่าอย่างไม่คิดชีวิต แมกไม้ที่แกว่งไกวยอดสูงส่งเสียงซู่ซ่าไปตามลมเย็นที่พัดแรงจัด เธอตั้งใจจะวิ่งกลับทางเดิมแต่ก็ไม่มั่นใจว่ามาถูกทางหรือเปล่า รู้เพียงว่าหากหยุดวิ่งตอนนี้ ฆ่าคงแข็งและไม่สามารถขยับเขยื้อนได้อีกเลย

(เด็กนั้น)

(ทำไม...เป็นไปได้อย่างไร)

(อะไร...)

คำถามมากมายวนเวียนอยู่ในใจ

(อจจจ...)

ชื่อนั้นแวบขึ้นมา ในวินาทีเดียวกับที่คาโอริสะดุดรากไม้ที่โผล่พ้นพื้นดินเข้าอย่างจัง

ยังไม่ทันจะร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจ ข้อเท้าขวาของเธอก็เจ็บแปลบและปวดอย่างรุนแรงขึ้นมาทันที

แรงสะตุนั้นโยนร่างของเธอลอยขึ้นไป อะไรวะนั่น...
ตรงหน้ามีต้นไม้ต้นใหญ่ล้มขวางทางอยู่
และในเลี้ยววินาทีนั้นเอง คาโอริก็เห็นกิ่งไม้ปลายแหลมคมกริบ
ซึ้นขึ้นมาโดยเล็งไปยังลำคอของเธอพอดี รวากับมันรอคอยอยู่ รอคอยร่าง
ที่กำลังตกลงมา

3

ร่างนั้นนิ่งสนิท ไม่อยากเชื่อว่าเลือดจะพุ่งออกมามากมายขนาดนี้
(ผมไม่ได้ทำนะ)
ใช่...ผมไม่ได้ทำ
(ผู้หญิงคนนี้ทำตัวเองต่างหาก)
ร่างของเธอนิ่งสนิทในสภาพที่ถูกกิ่งของต้นไม้ใหญ่แทงทะลุลำคอ
มือทั้งสองยื่นพินในท่าราวกับกำลังวิดพื้นอยู่
เด็กชายก้มลงมองใบหน้าด้านข้างของเธอที่แนบสนิทอยู่กับเปลือกไม้
เขาเอียงคอระหงขานวลคล้ายลูกสุนัขหลงทาง จากนั้น...
...
...
...เขากระชับกรรไกรในมือให้มัน พร้อมกับทำหน้าที่แปลกๆ
เธอนิ่งสนิทไม่ไหวติงอยู่ในสภาพเดิม
เลือดเซ็ดขาว กระปรังขาว และเลือดแจ็กเก็ตสีขาว ผมยาวสีดำสนิท
แทบจะกลืนหายเข้าไปในความมืดของป่าทึบ
(สิ่งหนึ่งคือ -)
เด็กชายจ้างกรรไกรสีเงินออกด้วยท่าทางสงบเยือกเย็นผิดธรรมชาติ
คล้ายกำลังถูกสะกดจิต
(...ผมดำสนิทของนางพญาหิมะ...)

บทที่สอง

ในป่าที่บที่เรพบกัน

ฤดูร้อน

ท่ามกลางความมืดสลัวของป่าที่บทั้งที่เป็นเวลากลางวัน...

มาโตะ...มาโตะคิดยังไงกับคุณครูคนนี้

เอ - ไม่รู้สิ

คุณครูคนนี้เหมือนหมาบ้าของเราเลย

หือ...ใช่เหรอ

เหมือนนะ เหมือนจริงๆ

ถ้ามีเยพุดอย่างนั้นก็คงใช่ แต่หมาบ้าขาวกว่า แถมสีผมก็ไม่เหมือนด้วย

อ้อจ้ะล่ะว่าไง เห็นด้วยใช่ไหม

...อ้อ

คล้ายหมาบ้าในรูปถ่ายตอนสาว ๆ นะ ว่าไหม

เอ จริงเหรอ

อ้อจ้ะไม่ค่อยชอบคุณครูคนก่อนใช่ไหมล่ะ

...ก็ไม่เชิงหรอก

คุณครูชอบมองพวกเราด้วยสายตาแปลกๆ เคยถามเรื่องอ้อจ้ะด้วย

คงได้ยินพวกเราพูดถึงอ้อจ้ะแน่ๆ

จริง แค่นี้ๆ ไปก็พอ ไม่เห็นต้องมายุ่งเลย

ผู้ใหญ่ก็อย่างนี้แหละ เหมือนกันทุกคน คอยแต่จะดูพวกเราทำเตียว

ไม่รู้จักคิดอะไรอย่างอื่นบ้างหรือไง

...เราเกลียดปะป้า

จะมาเมื่อไหร่ล่ะ คราวนี้

คุณนี่บอกว่ามะรินนี่

ไม่ต้องมาตลอดไปเลยดีกว่า

จริง

เสียงเด็ก ๆ กระซิบกระซาบกันอยู่ในความมืด

พวกเขาหายใจเป็นจังหวะเดียวกันกับเสียงเสียดสีของยอดไม้ในป่าที่

1

เมื่อรถเล่นข้ามสันเขามา ทิวทัศน์นอกหน้าต่างก็เปลี่ยนไปทันที

ทิวทัศน์ของป่าเขาเขียวชอุ่มสดใสและแมกไม้ที่เบียดเสียดกันจนรู้สึกอึดอัดนั้น กลายเป็นความมืดครึ้มไปในพริบตา ต้นไม้ในป่าที่ตอนแรกเป็นเพียงดงไม้ กลับดูเหมือนว่าแต่ละต้นพยายามจะแยกตัวออกมาไหวกึ่งก้านตามอำเภอใจ ทำให้เกิดหลืบเงาละลานตา พรรณไม้ในป่าไม่ได้เปลี่ยนไป ยังคงมีทั้งไม้ใบกว้างอย่างพวกต้นบีชและต้นโอ๊ก ไม้ใบเรียวเหมือนเข็มอย่างพวกต้นสนคละกันอยู่ แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกว่แต่ละต้นดูใหญ่โตน่าเกรงขามกว่าเดิม

อาจเป็นเพราะเมฆเคลื่อนตัวเข้ามาบดบังดวงอาทิตย์สะท้อนเงาแผ่กว้างลงบนพื้นพิภพ หรืออาจเพราะลมที่พัดผ่านภูเขามีกำลังแรงขึ้นอย่างกะทันหัน

แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด อยู่ ๆ ยูกิ ทากุยะ ก็รู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก รวากับว่ารถที่เขาขับอยู่ได้หลุดเข้าไปในดินแดนอันแตกต่างจากเส้นทางเขียวชอุ่มที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง...

...ไม่ใช่ประเทศนี้ แต่เป็นที่ไหนสักแห่งในดินแดนอันไกลโพ้นซึ่งไม่เหมาะจะเรียกชื่อประเทศด้วยภาษาญี่ปุ่น

ทากุยะขมวดคิ้วคิดอยู่เพียงอึดใจเดียว

เขาปิดแอร์และเปิดหน้าต่างด้านคนขับ สายลมไม่ได้เย็นฉ่ำเท่าที่คิด มันพัดพรมเข้ามาตีผมสยายยาวแสกกลางจนยุ่งเหยิง

เขานึกสะใจตัวเองนิด ๆ

ก็สมปรารถนาแล้วไง อยากหนีออกจากประเทศนี้ - หนีจากญี่ปุ่น

และปัจจุบันกาลนั้นก็ไม่ใช่เธอ แต่เอาเถอะ ไม่ต้องพูดถึงจริงขนาดนั้นก็ได้อะไรที่เธอคิดถึงนี่ก็เพราะอยากหนีออกมาให้พ้นๆ แค่นั้นเอง...

(...ถึงอย่างนั้นก็เถอะ)

หากุญแจปิดหน้าต่างและเปิดแอร์อีกครั้ง ก่อนพยายามบังคับใจให้จดจ่ออยู่กับการเลี้ยวรถไปตามทางโค้งแคบๆ ที่คิดเคี้ยวไม่รู้จบ (จำทางไม่ได้หรอก ก็ไม่ได้มาตั้งสิบปีแล้วนี่)

อุซากิโนะ

ชื่อนี้อาจไม่คุ้นหูสำหรับคนทั่วไป แต่ครั้งหนึ่งหมู่บ้านกลางหุบเขาแห่งนี้ก็เคยมีผู้คนคาดหวังกันว่าจะได้รับการพัฒนาและเจริญก้าวหน้าในอนาคต

อุซากิโนะไม่ใช่สถานที่ที่เดินทางมาได้สะดวกนัก หากขับรถมาจากโตเกียวต้องใช้เวลาเกือบสี่ชั่วโมงกว่าจะถึง ก่อนหน้านั้นแผนก่อสร้างหิรันิมาของของกลุ่มบริษัทรถไฟรายหนึ่งได้ร่วมมือกับทางท้องถิ่น โดยวางแผนพัฒนาพื้นที่แห่งนี้ให้เป็นเมืองตากอากาศขนาดใหญ่ ซึ่งถ้าทุกอย่างสำเร็จตามแผนก็อาจติดอันดับเมืองตากอากาศชื่อดัง และได้รับการขนานนามว่า*คารุอิซาวา*¹ ที่ 2 นื่องๆ คิโยซาโตะ² เลยทีเดียว

แต่โครงการนี้ถูกยกเลิกไปตั้งแต่ช่วงแรกๆ หากุญแจไม่รู้และไม่ได้สนใจว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น เขาแค่คิดว่าการยุติโครงการดังกล่าวเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องแล้ว

ผืนดินมีลักษณะนิสัยเฉพาะตัวเช่นเดียวกับมนุษย์ ในกรณีของอุซากิโนะนั้น แม้จะมีการทุ่มทุนพัฒนามหาศาลเพียงใดและไม่ว่าจะโฆษณาส่งเสริมการขายแค่ไหนก็คงไม่มีทางสำเร็จ ตราบใดที่ผืนดินแห่งนั้นยังปฏิเสธการรับคนจากเมืองหลวงที่จะหลั่งไหลเข้ามาเป็นจำนวนมาก

หากุญแจอธิบายไม่ถูกว่าทำไม เขาบอกได้แค่นั้นเป็นความรู้สึกจากใจจริง ความรู้สึกซาบซึ้งและอ่อนไหวเมื่อได้กลับมาสัมผัสบรรยากาศของที่นี่อีกครั้งในวัยผู้ใหญ่

¹ เมืองตากอากาศชื่อดังในจังหวัดนากาโนะ ประเทศญี่ปุ่น

² เมืองตากอากาศบนที่ราบสูงในจังหวัดยามานาชิ ประเทศญี่ปุ่น

เขาเคยมาพักที่อูซากิโนะครั้งหนึ่งในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนเมื่อสิบปีที่แล้ว
ตอนนั้นเขาอายุ 12 ปี และเรียนอยู่ชั้นป.6

คุณลุงพี่ชายของแม่มีบ้านพักตากอากาศริมทะเลสาบเล็ก ๆ ที่ชื่อ
ฮิเมโนะ อยู่ลึกเข้าไปในภูเขา ห่างจากหมู่บ้านอูซากิโนะที่ผ่านมาเมื่อครู
วคราวครั้งชั่วโมงกว่า คุณลุงคุณป้าซึ่งไม่มีลูกรักใคร่เอ็นดูเขาและพาไปเล่นที่นั่น
เป็นประจำ

คำว่าเด็กป.6 ไม่ได้ทำให้รู้สึกแปลกอะไรนัก และไม่ใช่ว่าเรื่องยาก
ที่จะนึกภาพตัวเองในตอนนั้น แต่พอเปลี่ยนคำพูดเป็นสิบปีก่อนซึ่งบ่งบอก
ถึงวันเวลาที่ผ่านไป ทากุยะกลับรู้สึกห่างเหินกับตัวเองเมื่อสิบปีที่แล้วมาก

เวลาสิบปีนั้นเปรียบเสมือนกำแพงหนา ๆ ที่กั้นระหว่างตัวเองในวัย
12 กับ 22 ปีเอาไว้ กำแพงนี้อาจดูเหมือนโปร่งใส แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่เลย
ระหว่างช่วงเวลานั้นมีทัศนียภาพมากมายที่ถูกปิดกั้นและบางครั้งก็บิดเบี้ยวไป

ทากุยะนึกถึงครั้งที่คุณลุงพานั่งรถมาที่นี่ เขารู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย
ที่ความทรงจำไม่ชัดเจนดังใจ ขณะขับรถโพล้สวาเกนรุ่นเตาทองสีเหลือง
มีราคาที่ได้มาในปีนั้นไปข้างหน้า

เส้นทางคดเคี้ยวลาดลงเริ่มเปลี่ยนเป็นทางขึ้นเนิน และขณะที่ความชัน
ค่อย ๆ ลดลง โฉมหน้าถนนก็กลายเป็นทางขรุขระเข้าป่า ถึงแม้ใบดกสองข้างทาง
โน้มลงมาปกคลุมถนน ช่วงแรกก็เขียวครึ้มเป็นร่มเงา แต่พอขับลึกเข้าไป
เรื่อย ๆ ก็ยิ่งรู้สึกว่ามีดขึ้นทุกที

เมื่อขับมาได้พักหนึ่ง เขาสังเกตเห็นประกายสีเงินระยิบระยับลอดออกมา
จากแมกไม้ข้างหน้าทางด้านซ้ายมือ

(นั่นมัน...)

ทะเลสาบใส ผิวหน้าของทะเลสาบฮิเมโนะสะท้อนแสงแดดเป็นประกาย

ทากุยะชะลอความเร็วและทอดสายตามองหาประกายระยิบระยับ
นั้นอีก

เขาหรีดตาลงเล็กน้อยเมื่อเห็นแสงวิบวับลอดออกมาระหว่างต้นไม้ที่อยู่
ลึกเข้าไปในป่าทางด้านโน้น

(ใกล้ถึงแล้ว)

ชายหนุ่มสบสายใจขึ้นเมื่อเห็นว่าใกล้จะถึงจุดหมายแล้ว เขาเอื้อมมือไปหยิบบัตรที่โยนไว้บนเบาะข้างๆ

“เฮ้ย”

ทากุยะร้องลั่นและเหยียบเบรกเต็มแรงทันทีที่เห็นร่างเล็กๆ โผล่จากป่าออกมายังถนน

รถหยุดกึกที่ข้างทางเฉียดร่างนั้นไปในระยะเผาขน ผุ่นตลบด้วยแรงเบรก ทากุยะใจหายวาบ เหงื่อเย็นๆ ซึมออกมาตามแผ่นหลัง

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

เขาเปิดประตูรถออกมาด้วยท่าทางตื่นตระหนก พร้อมกับร้องถามเด็กชายร่างเล็กที่อยู่ห่างจากรถแค่มิกี่สิบเซนติเมตร เด็กชายเอามือทั้งสองข้างยันพื้นแล้วลุกขึ้นมา

“นี่ เป็นอะไรหรือเปล่า”

เด็กคนนั้นใส่เสื้อยืดสีเหลืองนวล กางเกงขาสั้นสีเทา และรองเท้าผ้าใบสีขาว แขนพอมบางที่ย่นลำตัวท่อนบนอยู่นั้นสั้นระริก

“นี่เธอ”

(ทำไมเด็กตัวแค่นี้ถึงมาอยู่ที่นี่ได้)

ทากุยะนึกงงนอนอยู่ในใจขณะเดินเข้าไปใกล้ เด็กนั้นทำหน้าที่ต้นพลางเหลือบตาขึ้นมองเขา

“ขอ...ขอโทษครับ”

เด็กชายกล่าวด้วยน้ำเสียงหวาดกลัว

“ขอโทษครับ เอ่อ...”

“โดนชนหรือเปล่า บาดเจ็บตรงไหนไหม”

“เอ่อ คือ...”

ผมสีน้ำตาลค่อนไปทางแดง แถมยังหยักศกเป็นคลื่นอ่อนๆ ยาวลงมาปิดหู และผิวที่ขาวมากนั้นดูราวกับไม่ใช่คนญี่ปุ่น

“ไม่เป็นไรครับ”

แต่คำพูดและสำเนียงนั้นเป็นภาษาญี่ปุ่นชัดเจน

“แค่หกล้มแล้วก็ถลอกนิดหน่อย”

ทาทุยะค่อยคลายเครียดลงบ้างเมื่อได้ยินเช่นนั้น เขายื่นมือไปจับแขนเด็กชายและช่วยพยุงให้ลุกขึ้น

“ตกใจหมดเลย อยู่ๆ ก็กระโดดออกมาแบบนี้ เธออยู่แถวนี้เหรอ”

“คือ ผม...เอ่อ”

“มาเล่นในป่าเหรอ”

“ก็...ก็**อัจจันะสี**ที่ผิด ผมถูกอัจจันไล่กวาดมา ก็เลย...”

“อัจจัน...”

ทาทุยะพยายามมองหน้าเด็กชายที่ก้มงูกลงไปเหมือนกำลังกลัวอะไรสักอย่าง

“เพื่อนเหรอ”

“มาโตะ”

เด็กชายยังไม่ทันตอบ ก็มีเสียงแหลมสูงร้องเรียกมาจากทางโน้น

“เป็นอะไรไปเหรอ แล้วนั่นใคร”

ทาทุยะเห็นเด็กชายอีกคนโผล่ออกมาจากป่าตรงจุดเดียวกับที่เด็กชายคนแรกปรากฏตัว เขาอยู่ในชุดกางเกงขาสั้นสีเดียวกันแต่เสื้อยืดคนละสี รูปร่างก็ใกล้เคียงกันด้วย

“นั่นนะเหรอ อัจจัน”

เด็กชายส่ายหน้าเบาๆ ขณะเอามือกดหัวเข่าและลุกขึ้นยืนเต็มตัว

“มิยะ”

เด็กชายตอบแล้วกอดพนักแน่นเหมือนกำลังฝืนความเจ็บปวดขณะเดินออกไป ทาทุยะมองหน้าเด็กชายทั้งสองคนสลับกันไปมา เขาสังเกตได้ในทันทีว่า...เด็กชายสองคนนั้นหน้าเหมือนกันยิ่งกั้กับแกะ

2

เด็กชายที่ชื่อมาโตะมีเลือดไหลออกมาจากแผลที่หัวเข่าค่อนข้างมาก แต่ไม่มีบาดแผลที่อื่นอีก และดูเหมือนว่าศีรษะจะไม่ได้ได้รับความกระทบกระเทือน ทาทุยะใช้ผ้าเช็ดหน้าพันแผลเพื่อห้ามเลือดให้ก่อนในเบื้องต้น แล้วเสนอว่า

จะขับรถพามาโตะไปส่งที่บ้านพร้อมกับเด็กชายชื่อมียะที่ตามหลังออกมาจากป่า

“แต่—”

มียะที่ใส่เสื้อยืดสีเขียวเดินมาตรงหน้ามาโตะแล้วบอกว่า

“เราถูกสอนมาว่าอย่าขึ้นรถคนแปลกหน้าครับ”

“แล้วเดินกลับบ้านทั้งที่หัวเข่าแตกอย่างนั้น ไม่ลำบากแยะหรือ”

พอทาทุยจะท้วงเช่นนั้น มียะก็เหลียวไปมองมาโตะเล็กน้อย

“แต่...”

“ฉันชื่อทาทุย ชื่อเต็มคือยูกิ ทาทุย เป็นนักศึกษาเอกวิชาประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยไนโตเกียว กำลังจะไปบ้านพักตากอากาศของคุณลุงที่อยู่ข้างหน้านี้”

ทาทุยรีบแนะนำตัวและ**ยืมให้**

“ที่นี่ฉันก็ไม่ใช่คนแปลกหน้าแล้วใช่ไหม”

มาโตะที่เฝ้าปากอยู่ข้างหลังมียะเผยยิ้มเบาๆ เห็นฟันขาว

“เธอสองคนเป็นฝาแฝดหรือ”

“เปล่าครับ”

มาโตะสายตีสระพลางทำหน้าเคร่งขรึมขณะกล่าวว่า

“คนอื่นก็มักจะเข้าใจผิดแบบนี้ แต่เราอายุห่างกันหนึ่งปีครับ”

“จริงหรือ ไม่ใช่ฝาแฝดแน่ะ”

“ครับ ผมชื่อเอ็นโจจิ มียะ ส่วนนั้นน้องชายชื่อมาโตะ”

“เอ็นโจจิ อืม...แล้วบ้านอยู่แถวนี้หรือ”

“ตรงไปทางนั้นอีกนิดหนึ่งครับ”

เด็กชายตอบคำถามอย่างฉะฉาน

หากสังเกตจากหน้าตาท่าทางแล้ว สองพี่น้องคงอายุราวๆ สิบขวบ แต่สีหน้าและคำพูดของมาโตะนั้นดูโตกว่าอายุ และในขณะเดียวกัน ใบหน้าของเด็กชายทั้งสองก็มีอะไรบางอย่างที่ทำให้รู้สึกเหมือนทั้งคู่มาจากต่างแดน
(หนุ่มน้อยรูปงาม)

ทาทุยรู้สึกแปลกๆ จะว่าเหมือนกับเวลาเดินอยู่ในเมืองแล้วเห็น

สาวสวยจะต้องมองเหลียวหลังก็ไม่เชิง

“เลยไปทางนั้นอีกนิดหนึ่ง จั๊นก็...เอาเถอะ เดี่ยวฉันไปส่งแล้วกัน
ขึ้นมา...ขึ้นมา”

*

ทาคุยะสตาร์ทตรถกลางมองสองพี่น้องที่ขึ้นมา นั่งอยู่บนเบาะหลังผ่านกระจก
มองหลัง

“ขับตรงไปทางนั้นะ”

“ครับ”

มียะพยักหน้า

“คิดว่าเดี๋ยวก็คงเห็นบ้านเรา”

“จริงหรือ จั๊นคงจะใกล้ๆ กับบ้านของลุงฉัน”

พอลองคิดดู ทาคุยะก็นึกขึ้นมาได้ว่าน่าจะเคยเห็นมันมาก่อนตอนมา
แถวนี้เมื่อสิบปีที่แล้ว บ้านหลังนั้น -

คฤหาสน์หลังใหญ่โอ่อ่าสง่างาม กำแพงสีขาว สวนกว้างขวาง หน้าต่าง
ห้องใต้หลังคา และ...

“เจ็บบแผลใหม่”

พอทาคุยะเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง มาโตะที่นั่งก้มหน้านั่งอยู่ข้างๆ
มียะก็เงยหน้าขึ้นแล้วสายตีสระ

“แล้วอัจจังล่ะ เรากลับมาเจ็บบๆ แบบนี้โดยไม่ต้องบอกเขาก็ได้แหละ”

ชายหนุ่มถามต่อเมื่อนึกขึ้นได้ มาโตะนึ่วหน้าขณะชำเลื่องมอมมียะ
และเมื่อเห็นพี่ชายสายหน้าเจ็บบๆ น้องชายจึงไม่ตอบอะไร

มียะกับมาโตะอายุห่างกันหนึ่งปีและมีหน้าตาเหมือนกันราวกับฝาแฝด
ทั้งคู่เบียดกันอยู่บนเบาะหลังที่ดูกว้างเกินตัว ทาคุยะชำเลื่องไปทางกระจก
มองหลังและรำพึงในใจอีกครั้ง

(หนุ่มน้อยรูปงาม)

ที่ผ่านมา เขาไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นกับเด็กชายวัยประถมเลยแม้แต่

ครั้งเดียว ถ้าเป็นเด็กเล็กกว่านี้ แน่นอนเขาต้องเคยชมว่าน่ารัก แต่คำว่าน่ารักกับคำว่ารูปร่างนั้นเป็นคำคุณศัพท์ที่ให้ความรู้สึกต่างกันมาก

ทาคุยะคิดว่าไม่มีคำไหนจะเหมาะสมกับสองพี่น้องที่เขาพบวันนี้เท่ากับคำว่ารูปร่างแล้ว แม้การใช้คำว่าหุ่นน้อยรูปร่างอาจเร็วเกินไปสำหรับวัยของเด็กชาย แต่เขาคิดว่าคงเรียกแบบนั้นได้เพราะไม่มีคำใดเหมาะไปกว่านี้แล้ว โดยเฉพาะใบหน้าของมียะคนพี่นั้น ทั้งหมดจด พริ้มเพรา แล่งงดงามเหนือคำที่ใช้พรรณนาความสวยงามของสิ่งใดในโลกหล้า

จะว่าเป็นความงามที่ผิดธรรมชาติที่สุดก็คงไม่ผิดนัก ทาคุยะรู้สึกเหมือนมีลางสังหรณ์แปลกๆ มาบั่นป่วนใจให้หวั่นไหว แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับความจริงว่าเขาถูกความงามนั้นดึงดูดจนถอนตัวไม่ขึ้นเสียแล้ว

“เอ่อ...”

มียะเอ่ยปากถามขึ้นหลังจากนั่งนิ่งมาตลอด

“พี่มาทำอะไรที่บ้านหลังนั้นเหรอครับ”

“บ้านหลังนั้น...เอ๊ะ เธอรู้จักบ้านพักตากอากาศที่ฉันจะไปด้วยเหรอ”

“ก็อยู่ใกล้ๆ กัน”

“หือ...นั่นเหรอ”

ทาคุยะยกไหล่ทำเท่ ทั้งที่มือยังกุมพวงมาลัยอยู่

“จะมาเตรียมงานสำหรับเขียนวิทยานิพนธ์สักหน่อย”

“วิท...ยา...นิพนธ์”

“เหมือนกับการบ้านที่ต้องทำส่งมหาวิทยาลัยนะ ฉันว่าจะมาทำที่นี่”

“ก็ต้องอ่านหนังสือ”

“ใช่แล้ว”

ทาคุยะขับรถต่อไปอีกไม่นานก็พ่นรมเงาของแนวไม้ที่โน้มกิ่งก้านเข้ามาประสานกันเป็นอุโมงค์ยาวเหยียด ออกมาสู่ทัศนียภาพกว้างไกลท่ามกลางแสงแดดสว่างไสวจนตาพร่าของเดือนกรกฎาคมอีกครั้ง

“นั่นครับ”

มียะบอก

“บ้านหลังนั้น”

ทาญะชะลอความเร็วพลางมองไปยังคฤหาสน์หลังใหญ่ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า

(บ้านหลังนั้นจริง ๆ ด้วย)

กำแพงที่กั้นระหว่างช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมาค่อย ๆ กระจ่างชัดขึ้นในบางส่วน

คฤหาสน์สไตล์ตะวันตกสีขาวกลางป่าหลังนี้เองที่แวบผ่านเข้ามาในห้วงความทรงจำของเขานาน ๆ ครั้ง

3

“ปะป๊า”

มาโตะน้องชายขยับตัวจากที่นั่งแล้วมองออกไปด้านนอก พอเห็นรถเบนซ์สีขาวจอดอยู่ที่สวนด้านหน้า เขาก็ร้องบอกพี่ชาย

“ปะป๊ามาแนะมียะ”

“อือ”

“ทำไม...”

“จะไปรู้เหวอ”

ทาญะนึกเอะใจเมื่อได้ยินสองพี่น้องโต้ตอบกัน

เขาเข้าใจว่ารถเบนซ์คันนี้น่าจะเป็นรถของพ่อเด็กชายทั้งสอง แต่ฟังจากน้ำเสียงแล้ว ดูเหมือนสองพี่น้องจะไม่ได้ยินดีกับการมาของปะป๊า เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ต้อนรับ

“ปกติคุณพ่อไม่ได้อยู่ที่นี้เหวอ”

ทาญะมองกระจกมองหลังและเห็นทั้งสองกำลังทำหน้ามึนพลางผงกศีรษะเบา ๆ เมื่อถูกถาม เขาก็พวงมาลัยรถเต่าเลี้ยวเข้าไปก่อนถามต่อ

“แล้วปกติคุณพ่ออยู่ที่ไหนล่ะ”

“โตเกียว”

มียะตอบ

“เรามาอยู่ที่นี้เฉพาะช่วงปิดเทอมเท่านั้น”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทากูยะก็เข้าใจในที่สุด เขาแปลกใจมาตลอดว่า เด็กอายุขนาดนี้มาอาศัยอยู่กลางป่าที่บนภูเขาเช่นนี้ได้อย่างไร มันแสดงว่า คฤหาสน์สีขาวหลังนั้นก็คือนบ้านพักตากอากาศของครอบครัวเอ็นโจจินนั่นเอง

คงเพราะเสียงเครื่องยนต์ที่ไม่คุ้นหู พอชายหนุ่มจอดรถที่หน้าคฤหาสน์ พร้อมกับดึงเบรกมือ ประตูทางเข้าคฤหาสน์ก็เปิดออกทันที ผู้หญิงร่างผอม ราวไม้ซีกในชุดกระโปรงสีชมพูสดใสเดินออกมาดู

“มีคนออกมาแล้ว”

ทากูยะหันไปบอกเด็กชายทั้งสอง

“คุณแม่ใช่ไหม”

“หม่าม่านะเหรอ”

มาโดะทำหน้าที่บั้งขณะตอบว่า

“ไม่ใช่”

หญิงกลางคนอายุราวสี่สิบใส่เสื้อผ้าสีล้วนสดใสแต่ก็ชมว่าใสแล้วสวย ไม่ลงคนนั้น ตรงเข้ามาทักประจกด้านคนขับพร้อมกับทำปากพะงาบๆ

และเมื่อทากูยะเปิดกระจก เสียงแหลมสูงกรีดวกราดของผู้หญิง ร่างผอม จมูกโต ตาเขียวบัดก็เผยเข้ามาเต็มที

“นี่มันอะไรกัน เธอเป็นใคร กล้าดียังไงถึงได้เอาเด็กขึ้นรถมาอย่างนี้ มีธุระอะไรที่นั่นหรือไง แล้วไอรถเนี่ย เสียงดังहनวहुที่สุด”

“เกิดอุบัติเหตุชนิดหนอยครับ”

ทากูยะไม่ชินกับการรับมือคนแบบนี้ ถ้าเสียงได้เป็นเสียง และคิดว่า กว่าจะอธิบายเรื่องราวให้เธอเข้าใจได้คงหืดขึ้นคอพอดี เขาดับเครื่องและ หันไปบอกสองพี่น้อง

“ลงไปได้แล้วทั้งสองคน”

“ขอโทษครับ”

มียะทำท่าเกรงใจ

“มาโดะคุง ขาเป็นไรหรือเปล่า”

“- อืม”

“อะไรนะ อุบัติเหตุจั้นเหรอ นี่เธอ อย่าบอกนะว่าขับรถชนเด็ก”

“ไม่ได้ชนครับ ไม่ต้องห่วง”

หากุยะเบนสายตาจากใบหน้าของเธอที่กำลังฉีกปากกว้างแล้วตั้งท่าจะกรี๊ดร้องเสียงก็ก้องออกมา เขาก้าวลงจากรถ

“ผมไม่ใช่คนร้าย ผมเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยและกำลังจะไปบ้านพักตากอากาศของคุณลุงที่อยู่ถัดไปทางนี้ ความจริงก็คือระหว่างที่ขับรถอยู่จู่ๆ เด็กคนนั้น...มาโตะคุงก็วิ่งออกมาจากป่าและกระโจนลงมาที่ถนน”

“ว่าแล้วเชียว”

เธอสอดขึ้นมาเสียงแหลม แล้วทำตาถลนขณะมองไปยังหัวเข้าของมาโตะที่ก้าวลงจากรถ

“ก็เลยชนจนบาดเจ็บสาหัส”

“เปล่าครับ ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ไม่ต้องมาโกหก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับอา”

มียะเข้ามาช่วยชี้แจง

“พี่เขาไม่ได้โกหก มาโตะวิ่งออกมาจากป่าแล้วหกล้มเองต่างหาก ไม่ได้บาดเจ็บเพราะถูกรถชน”

เธอจ้องหน้ามียะด้วยความสงสัยและพยายามคาดคั้น

“จริงเหรอ”

“จริงสิ มาโตะไม่ดีเอง ไซ้หมมาโตะ”

“— อืม”

มาโตะตอบรับในลำคอ พร้อมกับเดินลากขาซ้ายที่มีผ้าเช็ดหน้าพันอยู่มายื่นข้างๆ พี่ชาย และพูดอ้อๆ อึ้งๆ

“แต่...แต่ว่า”

(อัจฉริ้งวิไลกวดมา)

(คงอยากจะบอกอย่างนั้น)

แต่มาโตะกลับเงียบไป

“จริงไหมมาโตะ”

มียะชี้แจงต่อ

“ไม่ใช่ความผิดของพี่เขาเสียหน่อย แต่เขายังอุตส่าห์พามาส่งถึงบ้าน
ทั้งที่เรอบอกว่าไม่ต้องก็ได้”

“—งั้นก็แล้วไป”

เธอลดเสียงที่กราดกรี้วลงและยกมือขึ้นทำสะเอว ขณะมองตากูยะ
ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าราวกับกำลังประเมินฝ่ายตรงข้าม เล็บยาวทาสีแดง
เปร็ดสะท้อนแสงแดดดูมีพิษสงน่ากลัว

ตากูยะเกี่ยวปลายนิ้วของมือข้างหนึ่งไว้ที่กระเป๋ากางเกงยีนสีซีด และ
ยกมือข้างหนึ่งขึ้นเสยผมยาวแก่เงิน

“ถ้างั้น ผมขอตัว...”

“เดี๋ยวก่อน”

ชายหนุ่มชะงักเมื่อได้ยินเสียงทุ้ม ๆ ของใครคนหนึ่งดังมาจากประตู
ทางเข้าคฤหาสน์

“ดูเหมือนเด็ก ๆ จะไปก่อเรื่องให้เธอต้องลำบาก”

สุภาพบุรุษวัยกลางคนร่างสูงสง่าในชุดสูทสีเข้มก่อกลิ้งเทาเย็นเด่น
อยู่บนบานประตูสีน้ำตาล เขายืนฟังความอยู่ตรงนั้นมาตั้งแต่ต้น สีหน้า
ของเขาขณะค่อย ๆ เดินมาทางนี้บ่งบอกว่าเข้าใจเรื่องราวดีแล้ว

“ฉันชื่อเอ็นโจจิ ฮายาโอะ เป็นพ่อของเด็กสองคนนั้น”

ชายคนนั้นกล่าวพร้อมกับมองหน้าตากูยะตรง ๆ ก่อนเบนสายตา
ไปทางผู้หญิงที่ถอยไปยืนข้าง ๆ

“ต้องขอโทษแทนน้องสาวด้วย”

“คุณพี่...”

เธอพึมพำอย่างไม่พอใจ

“ไม่หรอกครับ เป็นความผิดของผมเอง คือ...”

สุภาพบุรุษร่างสูงสง่าที่ยืนอยู่ตรงหน้ามีอะไรบางอย่างที่น่าเกรงขาม
ทำให้ตากูยะรู้สึกประหม่าจนทำอะไรไม่ถูก เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นเสยผมเอง
โดยไม่รู้ตัว

“มาโทษคุณหล่มเพราะตกใจนะครับ ผมเบรกรถเสียงดังมากก็เลย...”

“ไม่หรอก”

เอ็นโจจิ ฮายาโอะ ตีหน้าเครียดขณะสายศีรษะ

ชายวัยกลางคนผู้นี้มีหน้าตาคมสัน ผมสีดำสนิทหวีเสียไปด้านหลัง จมูกโด่ง และมีหนวดบางๆ เหนือริมฝีปาก จัดได้ว่าเป็นคนรูปหล่อ

“เด็กที่วิ่งออกมาบนถนนอย่างกะทันหันเป็นฝ่ายต้องรับผิดชอบ ฉันสั่งห้ามเอาไว้แล้วว่าไม่ให้เข้าไปเล่นในป่าด้านโน้น”

ว่าแล้วเอ็นโจจิ ฮายาโอะ ก็หันไปทางลูกชายทั้งสองซ้ำๆ มาโตะ จับชายเสื้อของพี่ชายเอาไว้และเบนสายตาทวาดหวนไปยังปลายเท้า

เฝียะ...เสียงฝ่ามือของฮายาโอะกระทบแก้มเด็กชาย

ทาคุยะตกตะลึงและยังไม่ทันจะพูดอะไรออกไป -

“สำนักผิดเดี๋ยวนี้”

ฮายาโอะสั่งด้วยเสียงทุ้มต่ำแต่หนักแน่นอย่างคนมีอำนาจ มาโตะ ยกมือขึ้นกุมแก้ม ไหล่ลาดสมส่วนของเขาไหวสะท้านแต่ไม่มีเสียงสะอื้น เล็ดลอดออกมา มิยะที่ยืนอยู่ข้างๆ กัดริมฝีปากแน่นพลางซ่อนดาขึ้นสู้น้ำที่ตุ๋นของพ่อ

“มิยะ เจ้าก็เหมือนกัน”

ผู้เป็นพ่อเทศนาต่อ

“ออกไปเล่นในป่าได้ แต่บอกแล้วไม่ใช่หรอว่าไม่ให้ไปไกลถึงฟากโน้น”

ลมแรงวูบหนึ่งพัดผมสีแดงที่ปรกหน้าผากเด็กชายให้ลู่ไปข้างหลัง ทาคุยะที่เฝ้าดูอยู่จึงสังเกตเห็นแผลเป็นยาวประมาณสองเซนติเมตรพาดจากกลางหน้าผากขาวนวลเฉียงลงมาเหนือหว่างคิ้ว

“เอ่อ คุณเอ็นโจจิครับ”

ทาคุยะเอ่ยขึ้นอย่างขลาดๆ

“คือมาโตะคุงหัวเข้าแตกนะครับ มีเลือดไหลออกมาเยอะ ผมว่ารีบฆ่าเชื้อและทำแผลให้ก่อนดีกว่า”

“อืม...เมื่อกี้ขอโทษนะ”

ดูเหมือนว่าเขาคงตั้งใจจะขอโทษเรื่องที่ตนตบลูกชายต่อหน้าคนอื่น ซึ่งเป็นการแสดงกิริยาที่ไม่ดี

“มาซาโยะ”